

delingen met deze zin (voorgelezen uit het artikel van ds. H. W. Engelkes, vermeld in Helpende Handen van februari 1971): „Het gaat om een van de prachtigste dingen die we in Nederland hebben, een universiteit, die bij haar wetenschappelijke arbeid zich vrijwillig bindt aan het evangelie”.

De heer H. Rudolphi, hoofd van de afdeling Landelijke Organisatie, vertelde dat het VU-blad gaat verdwijnen en dat het VU-Magazine op komst is. Over de bestemming van de gelden uit de VU-busjes deelde hij nog mee dat er een werkgroep is samengesteld, die de mogelijkheid van nieuwe hoofd- en neventaken zal vaststellen. Het resultaat hiervan is te lezen in dit blad en in een nieuwe folder die gelijktijdig bij de volgende lichting verstuurd zal worden.

Vervolgens werd het woord gegeven aan prof. dr. J. de Wit, de directeur van het Pedologisch Instituut, om iets te vertellen over probleemkinderen en jeugd.

Het Pedologisch Instituut (vroeger in de wandeling: het instituut van professor Waterink) heeft als oudste activiteit: een kliniek waar ongeveer zeventig kinderen, die allen intern zijn, een gespecialiseerde psychologisch-pedagogische behandeling krijgen. Deze „probleemkinderen”, daar wees prof. De Wit met enige nadruk op, zijn geen geestelijk gehandicapte kinderen, ze hebben een normale intelligentie, maar zij hebben problemen in de emotionele sfeer, of specifieke leermoeilijkheden of ook wel aanpassingsproblemen.

Er zijn aan het instituut vijf psychologen, vier maatschappelijke werksters, veertig pedagogische leidsters en tien onderwijzers verbonden. Een jaar of tien, twaalf geleden was de verpleegprijs negen gulden per dag; thans bedraagt deze 67 gulden. Hier spreekt

niet alleen de geldontwaarding een rol, de sterk verhoogde kosten duiden ook op de voortgaande specialisatie van het werk.

Een nieuwere tak van werk van het Pedologisch Instituut is het zgn. ambulatorium, dat te vergelijken valt met de polikliniek van een ziekenhuis. Op deze afdeling worden opvoedingsadviezen gegeven voor kinderen die niet intern behoeven te worden opgenomen, maar die wel een behandeling nodig hebben (of de ouders een advies). Hiermee is men ongeveer drie jaar geleden begonnen.

Iedereen kan bij dit ambulatorium om hulp vragen: sinds kort is het namelijk mogelijk dat jongeren van veertien jaar en ouder hier aan kunnen kloppen met hun problemen. Ze mogen, als ze dat in verband met „thuis” willen, anoniem blijven. Hier valt met name ook te denken aan jeugdige druggebruikers die geholpen (moeten) worden.

Tot zover een paar van de interessante zaken die prof. De Wit vertelde over het Pedologisch Instituut, dat waarschijnlijk binnenkort naar Amstelveen gaat verhuizen.

Dáárover gesproken: prof. De Wit keek verlangend naar de inhoud van de VU-busjes, want hoezeer de nieuwbouw gesubsidieerd wordt, er zijn altijd nog speciale therapeutische voorzieningen die niet of nog niet onder de subsidie vallen en niettemin zeer gewenst zijn. Mevrouw Bos dankte prof. De Wit voor zijn boeiende lezing en mevrouw Zwart op haar beurt dankte mevrouw Bos voor haar uitstekende leiding.

De bijeenkomst werd besloten met het voorlezen van de verzen 1 t/m 4 van gezang 78, waarna wij gezamenlijk het vijfde vers zongen.

R. Mooijen,
secretaresse
Vrouwen VU-Hulp